

Nr 415

Av herr Hedlund m. fl., *angående bostadspolitiken.*

(Lika lydande med motion nr 322 i Första kammaren)

Målsättning

Riksdagen fattade under våren 1967 beslut om nya riktlinjer för bostadspolitiken. De beslutade riktlinjerna syftar till att eliminera missförhållanden som gjort bostadsfrågan till ett av de stora sociala problemen. De otillfredsställande förhållandena torde förutom i den hittills förda bostadspolitiken ha sin grund i försummelse inom den allmänna ekonomiska politiken, miljöpolitiken och lokaliseringsspolitiken.

Tillgången till lämplig bostad är en av de primära förutsättningarna för människans anpassning i samhället. Bostadens betydelse för medborgarna motiverar att samhället medverkar till en god bostadsförsörjning genom förutsättningsskapande åtgärder. I fjolårets riksdagsbeslut ingick som en målsättning att hela befolkningen skall beredas sunda, rymliga, välplanerade och ändamålsenligt utrustade bostäder av god kvalitet till skäliga kostnader. För att behandla de viktiga frågorna om service i bostadsområden har en utredning tillsatts. Beträffande bomiljön har riksdagen tyvärr ännu inte uttalat någon målsättning.

Sedan en från sociala och liknande synpunkter godtagbar standard uppnåtts kan det inte anses vara samhällets uppgift att främja bostadskonsumtionen t. ex. genom generella subventioner. Det stöd som samhället bör ge till ekonomiskt svaga grupper bör på sikt i princip ges utan anknytning till viss konsumtion. Dessa principer synes nu hålla på att accepteras. Sålunda godtogs i fjolårets beslut att den statliga långivningen inte skall innefatta några generella subventioner. 1966 års riksdag uttalade sig för en omprövning av de nuvarande familjebostadsbidragen. Det är angeläget att den omläggning av bostadsbidragen som kommer att behandlas av årets riksdag kommer att ge ett rättvist stöd till alla barnfamiljer med lägre inkomster, oberoende av bostaden.

Hyresregleringens avveckling

Sedan lång tid råder betydande enighet om att den nuvarande hyresregleringen bör avvecklas successivt. Något beslut om hur avvecklingen skall genomföras för hela landet synes för närvarande inte möjligt att träffa på grund av de beslut som riksdagen och regeringen fattade under hösten 1967.

De nackdelar som hyresregleringen skapar motiverar en avveckling. Sålunda har hyresregleringen permanentat hyressplittringen och gett upphov till en svart marknad, som i praktiken utestänger ett stort antal låginkomsttagare från möjligheten att erhålla en godtagbar bostad. Regleringen har också skapat en konstlad saneringsmognad, som tillsammans med en betydande kontorisering av bostadsområden har frånhämt bostadskonsumenter ett stort antal lägenheter i det äldre men fullt acceptabla bostadsbeståndet.

För att få en väl fungerande hyresmarknad är det nödvändigt att avveckla hyresregleringen utan socialt oacceptabla hyreshöjningar.

När en fortsatt avveckling kan komma till stånd är det angeläget att ett gott besittningsskydd för såväl bostads- som lokalyresgäster skapas. Likaså måste därvid regler skapas som ger förutsättningar för ett tillfredsställande underhåll av lägenheterna.

Bostadsbyggandets omfattning

Som en målsättning för bostadsbyggandets omfattning har riksdagen uttalat sig för ett byggande av ca 1 miljon lägenheter under perioden 1965—1974. Med den takt som utvecklingen av bostadsbyggandet tidigare under 1960-talet haft har utsikterna att förverkliga målsättningen varit små. Under 1967 skedde en igångsättning om ca 98 000 lägenheter. Man bör hälsa den ökning som detta innebär med tillfredsställelse framför allt mot bakgrunden av den minskning i byggandet som skedde under år 1966. Genom att de oprioriterade byggena har hållits tillbaka och genom att kreditförseln varit föremål för positiva åtgärder har ett ökat byggande, med förbättrad säsongfördelning och kortare byggtider, kunnat åstadkommas. De åtgärder som från vårt håll krävdes då säsongfördelningen var synnerligen otillfredsställande har givit goda resultat.

Bostadsstyrelsen föreslår en igångsättning av 98 000 lägenheter under år 1968. För de följande åren 1969 och 1970 föreslås 101 000 lägenheter respektive 104 000. Denna produktionsutveckling ansluter till målsättningen på 1 miljon lägenheter under den närmaste 10-årsperioden. I statsverkspropositionen ges ingen redovisning av hur man från regeringens sida avser att fullfölja det program om 1 miljon lägenheter på 10 år som uppställts. Vi föreslår därför att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om utarbetande av en plan för igångsättningarna under 10-årsperioden. Det är därvid nödvändigt att särskild hänsyn tas till den situation som kan uppstå för bostadsmarknaden vid den tidpunkt då restriktionerna för det oprioriterade byggandet lättar.

Kungl. Maj:t hemställer om riksdagens bemyndigande att vidga medelsramen dels vid sådana ändringar i fråga om de genomsnittliga lånebeloppen som kan bli en följd av ändringar i produktionsinriktning, låneunderlagsnivå m. m., dels i samband med en sådan ökning av ombyggnads- och

förbättringsverksamheten som kan behövas för att stödja sysselsättningen. Vi anser det angeläget att ansträngningar görs för att skapa förutsättningar för en sådan ökning av byggandet utöver minimiplanen att antalet igångsättningar inte underskrider fjolårets. En sådan igångsättning överensstämmer väl med den plan som bostadsstyrelsen förordar för att uppnå den av riksdagen fastställda målsättningen för tiden 1965—1974.

Lokaliseringspolitiska insatser

En huvuduppgift för bostadspolitiken är att skapa balans på bostadsmarknaden. Ett ökat byggande är självklart ett väsentligt inslag i de åtgärder som krävs därför. En bättre fungerande hyresmarknad kan också medverka härvidlag. Till de viktigaste åtgärderna för att åstadkomma balans inom bostadssektorn hör en aktiv lokaliseringspolitik. Hittills har detta beaktats i alltför liten utsträckning. Bostadspolitik och lokaliseringspolitik hör nära samman och bör anpassas till varandra. En ytterligare aktivering av lokaliseringspolitik är ägnad att minska efterfrågetrycket inom de stora befolkningskoncentrationerna. Det befintliga bostadskapitalet kan utnyttjas effektivare än vid en koncentrationspolitik då betydande följdinvesteringar är nödvändiga inom koncentrationsområdena. Sålunda torde betydande lättnader för storstadsregionernas bostadssituation vara att finna i en mera aktiv lokaliseringspolitik och i en decentralisering av den offentliga verksamheten. Det är därför angeläget att en bättre samordning kommer till stånd mellan lokaliseringspolitik och bostadspolitik och att en koncentrations- resp. en decentraliseringspolitiks effekter för bostadstillgången uppmärksammas.

Tidigare har en viss del av lägenheterna i det statsbelånade bostadsbyggandet reserverats för senare fördelning. Vi vill förorda att riksdagen även i år uttalar sig för en kvot för senare fördelning för att tillgodose de särskilda behov som uppkommer i samband med nyetablering och utvidgning av industriföretag, t. ex. i samband med den samhälleliga lokaliseringpolitiken.

Regional fördelning

Vid länsbostadsnämndernas fördelning på kommuner av låneramar har vissa kommuner en del år blivit helt utan tilldelning. Även om inte alla dessa kommuner i så stor utsträckning är expansiva industriorter, finns inom kommunerna ett redan etablerat näringsliv, som för att kunna fortleva kräver ett gott bostadsbestånd. Bostadsbeståndet måste successivt förnyas, och den höjning av bostadsstandarden, som invånarna på dessa orter också bör ha möjlighet till, motiverar att ett visst bostadsbyggande äger rum. Även de kommuner som inte erhållit bostadskvot eller erhållit en mycket liten sådan omfattas t. ex. av den utveckling som innebär att den gamla tregenerationsfamiljen försvinner, varvid särskilda bostäder behövs för åld-

ringar och för vuxna ungdomar. Dessutom visar undersökningar att varje år försvinner ett antal bostäder motsvarande bortåt hälften av nyproduktionen.

Det finns således bostadsbrist och behov av bostadsbyggande även i många mindre orter, även om behovet inte alltid är så lätt att utläsa av befintlig statistik. Ett gott bostadsbestånd i kombination med ett bra sysselsättningsläge i mindre orter förebygger en ytterligare ökning av antalet bostadsökande i storstadsregionerna. Vi delar uppfattningen att bostadsbyggandet naturligtvis bör öka i orter med bostadsbrist och i orter med ett expanderande näringsliv. En lösning av bostadsbristen måste emellertid sökas i ett optimalt utnyttjande av bostadsresurserna över hela landet. Vi finner det synnerligen angeläget att man skapar metoder för den regionala fördelningen av byggandet som tar hänsyn till ovan berörda synpunkter.

I enlighet med uttalande av 1966 års riksdag tjänar kommunblocken som lokala enheter för fördelning av lånemedlen. Statsutskottet ansåg då att där vederbörande samarbetsnämnder är beredda att ta på sig uppgiften bör detta prövas. Detta uttalande har tolkats så, att kommunblockets samarbetsnämnd har beretts tillfälle att avge förslag om fördelning mellan kommuner inom ett kommunblock och så, att samarbetsnämnden får yttra sig om länsbostadsnämndens förslag avsevärt avviker från samarbetsnämndens förslag innan fördelningen fastställs av länsbostadsnämnden.

Det torde finnas fog för antagandet att länsbostadsnämndens ändringar i samarbetsnämnds fördelning kan negativt påverka samarbetsförutsättningarna inom kommunblocket. Samarbetsnämnderna torde vara de organ som har de största förutsättningarna att bedöma bostadsbehovet inom olika delar av kommunblocken. Vi anser därför att synnerligen starka skäl måste föreligga för att länsbostadsnämnd skall kunna ändra på en enhällig samarbetsnämnds förslag till fördelning.

Genom att pensionärsbostäder i regel är relativt små tar en kommun med ett omfattande byggande av pensionärsbostäder inte i anspråk en så stor del av de totala resurserna som andelen av lägenhetsknoten visar. Inom vissa kommuner är antalet åldringar speciellt stort. Om man skall kunna tillgodose de äldres rättmätiga krav på en bättre bostadsstandard går en betydande del av dessa kommuners kvoter åt för pensionärsbostäder. Kungl. Maj:t har därför gett bostadsstyrelsen bemyndigande att ta i anspråk lånemedel för 300 lägenheter för pensionärer för fördelning till glesbygdskommuner inom vilka något kontinuerligt bostadsbyggande inte pågår. Dock skall man enligt propositionen inte öka den totala andelen av lägenheterna som kommer dessa kommuner till del.

För vår del vill vi föreslå att kommunerna ges en särskild lägenhetstilldelning för byggande av pensionärsbostäder separerad från den ordinarie tilldelningen. Ett liknande förhållande som för pensionärsbostäderna bör också gälla beträffande studentbostäderna. I vissa orter måste

ett betydande antal studentbostäder byggas, vilka genom sin ringa storlek upptar en mindre del av samhällets resurser men som genom sitt stora antal upptar en avsevärd del av kommunens tilldelning av lägenheter. Därför bör kvoten för studentbostäder vara skild från den övriga bostadskvoten. För både pensionärsbostäderna och studentbostäderna gäller att de bör rymmas inom den av statsmakterna fastställda ramen för bostadsbyggandet.

Fördelningstermer

I statsverkspropositionen behandlas frågan om ramen för det statsbelånade bostadsbyggandet bör anges i andra termer än i antal lägenheter. Metoden att vid fördelningsbeslutet ange beslutets innebörd endast i finansiella termer har utretts. Denna metod har fått ett ganska negativt mottagande. Föredragande statsrådet anser att metoden att ange ramen i kvadratmeter lägenhetsyta bör prövas. Han anser att Kungl. Maj:t bör inhämta riksdagens bemyndigande att om så visar sig lämpligt fördelningen på län och kommuner av det statsbelånade bostadsbyggandet försöksvis får göras på annat sätt än i antal lägenheter.

För vår del anser vi det angeläget att frågan om olika termer för fördelningen utreds ytterligare innan Kungl. Maj:t erhåller bemyndigande att använda andra termer än lägenheter. Fördelningen av bostadsbyggandet bör således tills vidare ske genom att ange antalet lägenheter som enheter med särskilt beaktande av vad vi ovan anfört beträffande pensionärs- och studentbostäder.

Bomiljön

Vi har i bostads- och miljömotioner under många år lämnat förslag till åtgärder för att förbättra miljön i och kring bostäderna och tillfredsställa de önskemål som konsumenterna har på detta område. En produktion av bostäder och bostadsområden, som de boende önskar lämna inom kort tid, gagnar varken dessa eller samhället. I vår motion angående bostadspolitikens år 1967 framhöll vi att det är viktigt att vi bygger bostäder med en god yttre miljö. Annars kan en stor del av bostadsbeståndet i framtiden komma att betraktas som slum, fastän den har långt kvar till sin tekniska saneringsmognad. Det är av största samhällsekonomiska betydelse att bostadspolitikens målsättning ges en vidare innebörd än den som givits i regeringens proposition.

Förhållandet mellan bostadsområdenas och arbetsplatsernas lokalisering måste i högre grad beaktas. Servicefrågor som kommunikations- och butiksförsörjning, anordningar för barn, byggande av skolor och avsättande av grönområden och öppna platser har stor betydelse för trivseln. Stor vikt bör läggas vid att genom planering och byggande möjligheter till kontakter skapas mellan människor i olika åldrar och med olika yrkesinriktning.

Många av de svårigheter som uppstår när människor blir ensamma kan då undvikas. En okomplicerad och fattbar yttre miljö bör eftersträvas. Vissa åtgärder har vidtagits och andra planeras för att förbättra utomhusmiljön för barn i lekåldern. Däremot har utomhusmiljön för tonårsungdomen försumrats. Av avgörande betydelse för hur invånarna kommer att trivas i de nya samhällena är hur bebyggelseområdena kommer att fungera och servicefrågorna lösas. Samhällets stöd och engagemang på bostadssektorn bör därför inriktas på att stimulera uppkomsten av en bebyggelse som fyller även de yttre miljökrav som här redogjorts för.

Från centerhåll har tidigare i motioner ifrågasatts inriktningen av det »sovstadsbyggande» som förekommit. Nya erfarenheter förstärker intrycket att de många gånger blivit ofullständiga samhällen, med otillräcklig service och långa avstånd till arbetsplatserna. Sovstadstristessen har för många människor blivit en realitet, kanske främst för de hemarbetande. Vi har föreslagit en ökad decentralisering av arbetsplatserna i storttätorterna till bostadsområdena, för att komma ifrån de värsta trafikproblemen och skapa bättre balans mellan boende och arbete. Det borde vara självklart att de grundläggande servicefunktionerna bör vara ordnade redan när nybyggda bostadsområden tas i anspråk. Att detta beaktas bör starkare poängteras från centralt håll, t. ex. i villkoren för lånegivningen. Utvecklingen vad beträffar speciellt småbutiker är oroande, såväl i glesbygder som i tätorter. När butikerna försvinner är det framför allt äldre människor, vilka sällan har bil och har svårare att förflytta sig, som drabbas. Samhället bör skapa förutsättningar för att de viktigaste förnödenheterna finns att tillgå inom rimliga gångavstånd i alla bostadsområden. Speciella åtgärder är väl motiverade för såväl glesbygder som större samhällen. De utredningar som behandlar servicefrågorna bör ges i uppdrag att utreda även dessa frågor.

Lägenheternas standard har förbättrats avsevärt under de sista tio åren, vilket poängteras i propositionen. Dock finns det fortfarande brister som är helt onödiga och med lätthet borde kunna rättas till. Främst gäller det bullerfrågorna, såväl vad beträffar lägenhetsbuller som buller utifrån. Ljudisoleringen i nybyggda hus synes tyvärr inte ha förbättrats i särskilt hög grad, fastän man varit medveten om var de känsliga punkterna finns. Genom lämpliga placeringar av hissar och sopnedkast och användning av lämpligt byggnadsmaterial bör störningar kunna undvikas. Statliga riktlinjer bör utarbetas om dessa och andra miljöfrågor i byggandet. Tekniker bör bibringas ökade kunskaper så att lämpliga material väljes, liksom goda planlösningar.

Luft- och vattenföroreningarna har under det sista året äntligen uppmärksamrats mer än tidigare. Samhället bör inte medverka till expansion av samhällen där man kan befara att luft-, vatten- och avloppsfrågorna inte kommer att kunna lösas på ett tillfredsställande sätt.

Viss forskning om olika bostadsmiljöer har företagits. Denna är dock

helt otillräcklig med hänsyn till den stora betydelse som byggandet har. Ett viktigt steg som bör tas är att samordna den forskning och utredningsverksamhet som gjorts och på ett lättfattligt sätt presentera den för planerare och kommunfolk.

Ökad småhusproduktion och lånegränserna

Efterfrågan på småhus har sedan lång tid överstigit den produktion av dessa som skett. Vi har framhållit att målsättningen för bostadsbyggandet bör vara att konsumenternas efterfrågan tillfredsställes. Ett fritt val mellan olika boendeformer bör vara ett naturligt inslag i högstandardsamhället. Bostadsbyggnadsutredningen har nyligen lämnat synpunkter på frågan om höga eller låga hus. Även om man inte kunnat lämna besked för eller emot olika hustyper, finns i utredningen mycket som talar för att byggandet bör inriktas på lägre hushöjder. Man säger emellertid att vad som anförts som nackdelar med höga hus huvudsakligen är sådant som följer med en ökad koncentration av bebyggelsen, antingen denna sker vertikalt eller horisontellt. De utgör det pris man måste betala för att kunna få del också av koncentrationens fördelar i fråga om närhet till olika bostadskomplement, serviceanordningar av skilda slag och bekväma kommunikationer. Vi vill starkt ifrågasätta om inte de fördelar som man omnämnt även kan erhållas i olika typer av låghusområden även med en måttlig exploateringsgrad. Erfarenheterna från andra länder visar att exempelvis servicefrågorna mycket väl går att klara i låghussamhällen.

De ekonomiska motiven för höghusbebyggelse torde vara överdrivna. Många bostadsexperten menar att ett småhus inte behöver kosta mer per kvm att bygga än en lägenhet i ett flerfamiljshus. Det gäller därför att skapa ramar för ett ökat småhusbyggande genom att stimulera till rationella produktionsformer i byggandet, lämna goda lånemöjligheter och dra upp riktlinjer för en översiktsplanering som möjliggör sådan bebyggelse. Koncentrationen av arbetsplatser till i huvudsak ett arbetscentrum i de större städerna försämrar kraftigt möjligheterna till småhusproduktion. Marken blir för dyrbar i de centrala delarna, och förläggning långt från centrum kan medföra besvärliga resor. Arbetsplatslokaliseringen har alltså stor betydelse även vid frågan om val av hustyper, vilket ytterligare understryker vikten av att bostadspolitiken inte enbart kan grundas på kvantitativa resonemang. För att bostadskonsumenternas efterfrågan skall kunna tillgodoses är det nödvändigt att småhusproduktionen utgör en betydligt större andel av bostadsproduktionen än vad som för närvarande är fallet.

Vad gäller de övre lånegränserna genomfördes inga förändringar då den nya bostadspolitiken beslutades. Det innebär att den övre lånegränsen i procent av pantvärdet är 100 % för allmännyttiga företag, 95 % för bostadsrättsförening med kommunal kontroll, 90 % för småhus som skall bebos av låntagaren och 85 % för övriga enskilda företag. Såsom framhål-

lits av tre reservanter inom bostadspolitiska kommittén har kommunerna under efterkrigstiden i en betydande utsträckning fått ansvaret för bostadsbyggandet och har också kommit att påverka dess struktur.

Vad gäller småhus som bebos av låntagaren har det varit vanligt att den blivande egnahemsägaren har bidragit till kontantinsatsen genom eget arbete på fastigheten. Genom införandet av moderna byggmetoder har det blivit svårare att genomföra detta. För vår del anser vi att det är angeläget att man underlättar den enskildes möjligheter till egnahemsäggande. Vi finner det därför motiverat att höja den övre gränsen till 95 % för småhus som bebos av låntagaren. Vi finner det rimligt att kommunerna påtar sig ett vidgat ekonomiskt ansvar för egnahem som bygges utanför detaljplanerat område och föreslår därför att kommunerna går i borgen för lånedelen mellan 90 och 95 %. Vi föreslår vidare att statligt bostadslån upp till 90 % av låneunderlaget lämnas till enskilt ägda flerfamiljshus under förutsättning att kommunen ställer borgen för lånedelen mellan 85 och 90 %.

Vissa bostadskreditgivare har under senare år erhållit möjlighet att ge lån mot in-teckningssäkerhet upp till 75 % av låneunderlaget. Enligt vår mening skulle en höjning av statslånets undre gräns från 70 till 75 % kombineras med en höjning av låneunderlaget samt, under vissa förutsättningar, de övre lånegränserna innebära en förbättring av bostadsfinansieringen. Reformerna skulle inte få någon påtaglig effekt i statsfinansiellt avseende eller vad beträffar det totala låneutrymmet på kapital- och kreditmarknaderna.

Rationellt byggande

Utvecklingen mot industriellt byggande kan medföra en inriktning mot större produktionsenheter. Långa serier och stora enheter kan komma att kräva ett betydande samarbete mellan byggnadsproducenter. Redan tidigare har enligt pris- och kartellnämnden förekommit ett stort antal konkurrensbegränsande avtal inom byggnadsområdet. Med den väntade strukturutvecklingen föreligger risk för att ytterligare konkurrensbegränsning kan uppkomma. Mot bakgrund härav finner vi det angeläget att särskilda åtgärder vidtages för att ge en god överblick över konkurrenssituationen inom byggnadsområdet.

Förbättringsverksamhet

Enligt beslut av 1966 års riksdag utgår bostadsförbättringslån endast till pensionärer samt till vissa grupper såsom samer, zigenare och handikappade. Riksdagsbeslutet innebar att en relativt stor andel av dem som tidigare varit berättigade till förbättringslån ställdes utan möjlighet att erhålla sådana. Ett stort antal av dem var låginkomsttagare i ganska hög ålder. Om dessa låginkomstgrupper finge samma möjligheter som tidigare att erhålla förbättringslån, skulle man i viss mån lätta trycket på den övriga

bostadsmarknaden genom att ett befintligt bostadsbestånd skulle utnyttjas effektivt.

Under återopande av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om ett program för realiserandet av riksdagens år 1965 antagna målsättning om byggande av en miljon lägenheter under perioden 1965—1974;

att riksdagen måtte medgiva att lån skall utgå från lånefonden för bostadsbyggande i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag och därvid uttala att en sådan ökning av byggandet utöver minimiramen om 95 000 lägenheter bör eftersträvas att antalet igångsättningar inte underskrider det under år 1967 uppnådda;

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte tillkännagiva vad i motionen anförts angående en aktiv lokaliseringspolitisk betydelse för balansen på bostadsmarknaden;

att riksdagen måtte uttala sig för bibehållande av en särskild kvot för senare fördelning i enlighet med vad i motionen anförts;

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om åtgärder för att få till stånd ett bättre underlag för den regionala fördelningen och att skäligen hänsyn tas till det förhållandet att standardhöjning och förnyelse av bostadsbeståndet är nödvändiga även på orter som inte statistiskt räknas som expansiva;

att riksdagen måtte besluta att samarbetsnämnds beslut angående fördelning av bostadslånemedel mellan i kommunblocket ingående kommuner inte utan att synnerligen starka skäl föreligger må ändras av länsmyndighet då de i blocket ingående kommunerna är överens om fördelningen;

att riksdagen måtte besluta att kommunerna skall erhålla särskilda kvoter för pensionärsbostäder och studentbostäder utanför den övriga lägenhetstilldelningen avpassade efter antalet åldringar respektive studenter i vederbörande kommun;

att riksdagen i avvaktan på ytterligare utredning ej må medge att ramarna för det statsbelånade bostadsbyggandet får fördelas på annat sätt än i antal lägenheter, dock att Kungl. Maj:t bemyndigas bedriva försöksverksamhet med fördelning efter lägenhetsyta och att erfarenheterna av denna försöksverksamhet redovisas för riksdagen;

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning syftande till en sådan inriktning av samhäl-

lets bostadspolitik att man stimulerar uppkomsten av en bebyggelse som fyller de miljökrav och de krav på bostädernas utformning som redovisas i motionen;

att riksdagen för att stimulera produktionen av småhus måtte medgiva att övre lånegränsen för statligt lån för småhus som bebos av låntagaren höjes till 95 % och till 90 % för enskilt ägda flerfamiljshus samt godkänna vad som i motionen anförts angående kommunal borgen;

att den undre gränsen för de statliga bostadslånen höjs från 70 till 75 %;

att riksdagen måtte besluta att förbättringslån må kunna utgå till de låginkomstgrupper som fram till den 1 juli 1966 var berättigade till sådana lån; samt

att riksdagen i övrigt måtte beakta vad i motionen anförts.

Stockholm den 25 januari 1968

Gunnar Hedlund (cp)

Lars Eliasson (cp)

Nils G. Hansson (cp)

i Sundborn

i Skegrie

S. G. W. Wahlund (cp)

Sven Vigelsbo (cp)

Gustaf Svensson (cp)

i Vä

John Eriksson (cp)

Gunnar Larsson (cp)

Johannes Antonsson (cp)

i Bäckmora

i Luttra